

Xavier Gual

Kilian

**La vida o la mort es juguen
en un viatge de final de curs**

fanbooks

Xavier Gual

Kilian

Fanbooks

© Xavier Gual, 2024

Autor representat per Sandra Bruna Agència Literària SL

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Fanbooks, 2024

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

fanbooks@grup62.com

Primera edició: novembre del 2024

ISBN: 978-84-10028-29-6

Dipòsit legal: B. 18.175-2024

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribueixes a mantenir l'ecosistema esmentat viu i en creixement. A Grup62 agraïm que ens ajudis a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreça't a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessites fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pots contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

1. El passadís infinit (I)

Vaig obrir lentament la porta de la meva habitació sense fer soroll. Em feia mal la panxa i estava marejat pel sopar. No m'hauria mogut del llit, però havia quedat amb ella i no volia fer tard. Per sort, els companys seguien roncant i no va ser difícil marxar sense que se n'adonessin. Aquest no era el viatge de final de curs que m'havia imaginat, però fins que no arribéssim al port de Barcelona no podria escapar-me del vaixell. Vaig comprovar que pel passadís, aquell passadís que semblava infinit, no hi hagués ningú. Desenes de portes, a banda i banda, estaven tancades i en silenci. A les dues de la matinada els professors ja no les vigilaven. El més normal era que tothom estigués dormint, i si algú no dormia, no li passaria pel cap sortir fins al matí. Feia estona que havien tancat la discoteca i la sala de jocs. Aquella quietud absoluta em posava nerviós perquè sabia que no estava sol. En realitat, estava rodejat de persones que s'amuntegaven en habitacions petites i claustrofòbiques. I també estava nerviós per moltes altres coses. Necessitava aclarir malentesos i sabia que hauria de trobar les paraules correctes per explicar-me. M'era igual si hi havia càmeres, el que no volia era que em veiessin els amics de la Laura o els desgraciats del meu grup. Vaig agafar aire i vaig caminar de pressa per arribar al final d'aquell passadís al més ràpid possible. Per sort, les

meves passes no van fer gaire soroll. Això em va ajudar a sentir-me segur, tot i que tenia pànic que algú fes el mateix que jo i sortís de sobte de la seva habitació. Finalment vaig arribar a un vestíbul on podies canviar de passadís, perquè n'hi havia dos, en paral·lel, que creuaven el vaixell de punta a punta. Des d'allí vaig poder accedir a un dels ascensors. Vaig pitjar el botó i l'espera se'm va fer eterna. Tot estava il·luminat i això em deixava exposat davant de qualsevol que passés. De moment, però, no hi havia ni una ànima. Quan l'ascensor va obrir les portes, el soroll d'una campaneta va incomodar-me. Vaig entrar a dins de seguida. Després vaig repassar tots els botons del panell i vaig triar el que em duria a la coberta. Al mirall em vaig adonar que feia molt mala cara. El sopar havia estat horrible i en aquells moments preferia vomitar-lo tot a pair-lo. Mentre l'impuls de l'ascensor em duia cap amunt i suportava les pampallugues impertinents del fluorescent, vaig repassar mentalment tot el que havia de fer. Pocs segons després, les portes es van obrir davant meu amb un timbre estrident i em van mostrar el vestíbul de la coberta, també solitari. A la sala del costat hi havia una barra de bar i, uns metres més enllà, unes portes que donaven accés al solàrium i a la piscina. Vaig empènyer la primera que vaig trobar, però estava tancada. Per un moment vaig pensar que no podria sortir i que ella tampoc ho podria fer. El meu soroll sacsejant les portes va empipar un home que estava estirat a terra en una màrfega. Veure'l no em va espantar gaire perquè dormia i només va rondinar unes paraules en un idioma que no vaig entendre. Per sort, la porta del mig va cedir i vaig poder sortir a la coberta. Vaig consultar l'hora al mòbil

i em vaig apropar a la zona de la piscina. Les piscines em feien pànic des que vaig patir una horrible experiència en un càmping abandonat. Per no pensar-hi, vaig observar el cel, que era un espectacle. Per un costat veies milers d'estrelles brillants, i per l'altre, uns llamps de tempesta a l'horitzó.

—Laura? —vaig murmurar amb por d'espantar-la.

Si ella m'esperava, no trigaria a aparèixer davant meu.

—Laura, ets aquí?!

Vaig alçar la veu davant la minsa claror d'unes llums blaves. Em va semblar que no hi era, que estava completament sol. Vaig cridar-la una vegada més, però ningú em va contestar.

—Laura, soc el Kilian!

Vaig decidir que l'esperaria uns minuts més, encara que no volia quedar-me allí gaire estona. L'aire era molt fred i la coberta estava humida. Amb la llanterna del mòbil vaig resseguir-ne tot el perímetre, entre baranes i escales. Quan vaig passar per la popa em vaig adonar, pel soroll del mar, que avançàvem molt més de pressa del que semblava. Vaig intentar no relliscar de camí cap a la piscina, i abans de tornar a mirar al mòbil quina hora era vaig notar una presència que em va posar la pell de gallina. Primer em va semblar una mena de bafarada d'aire gelat que m'envoltava. Després vaig pensar que algú invisible em volia estirar pel coll i pels braços. La sensació va ser tan real que el mòbil em va caure a terra i vaig sortir corrent cap a les portes de la coberta. Sense aturar-me vaig cridar la Laura, per si hi tenia res a veure, però no hi era. Quan vaig arribar a l'ascensor vaig pitjar mil vegades el botó i els segons que va trigar la porta a obrir-

se se'm van fer eterns. Quan hi vaig entrar vaig fer el mateix amb el botó que m'havia de dur a la meva planta. L'últim instant abans no es tanquessin les portes de l'ascensor vaig veure una mena de bola de boira amb forma humana que hi volia entrar. Per sort, només en va passar una ràfega d'aire glaçat. El moment em va deixar assegut a terra, tremolant, dominat pel pànic i sense entendre res. Vaig lamentar haver perdut el mòbil a la coberta, però preferia recuperar-lo al matí a primera hora a tornar i enfrontar-me a aquella estranya presència. Quan les portes es van obrir, abans de sortir al vestíbul, em vaig notar tan marejat que vaig vomitar en una de les cantonades de l'ascensor. Em vaig eixugar la boca amb la màniga de la samarreta i vaig caminar novament per aquell interminable passadís ple de portes. En comptes de trobar-me millor, el cap em rodava i els ulls se'm van entelar. Vaig intentar arribar fins a l'habitació, però el passadís em va semblar encara més llarg; no veia els números i totes les portes em semblaven iguals. En una de les passes em va fallar la cama i vaig anar per terra. Em costava respirar cada vegada més. Vaig voler cridar, però ja no tenia forces per fer-ho. Només em vaig arrossegar, amb els colzes i les mans, esgarrapant el parquet. Uns segons abans que perdés el coneixement, vaig sentir una porta que s'obria i algú que cridava el meu nom. Em va semblar que era la veu de la Laura.

2. La visita d'un senyor

Estava enfeinat desmuntant una moto a l'aula taller quan en Cesc em va cridar des de la porta.

—Kilian, demanen per tu!

Vaig girar el cap. Tenia les mans plenes de greix i sostenia una clau anglesa.

—Què passa?

—Hi ha un senyor que et demana. —Amb el cap em va fer un gest per refermar la urgència de la visita.

Jo li vaig ensenyar les mans brutes i després vaig llançar-li la clau de mala gana al Pipo, que em va engegar a la merda. Sense obrir la boca, vaig aixecar-me de terra, vaig agafar un drap per netejar-me una mica i li vaig picar l'ullet a la Mery abans de sortir.

—Vine al despatx. És un senyor que vol parlar amb tu. Només seran cinc minuts.

Des de feia temps que em malfiava de tot i de tothom, especialment si insistien que no m'havia de preocupar de res. En Cesc em va acompanyar per una sala que era d'ús exclusiu per a professors fins a una saleta amb una taula rodona i unes cadires. Allí vaig trobar-me amb un home corpulent, ben vestit, amb ulleres de sol, que amb la mà em va oferir que segués amb ell.

—Us deixo sols —va dir en Cesc sense voler molestar-lo.

—Què és tant de misteri? —Vaig riure per amagar el neguit—. Traurà una mena de llapis màgic i m'esborrarà els records?

L'home, amb la cara impertèrrita, va allargar uns segons el seu silenci per fer-se l'interessant. Després va demostrar que no venia a perdre el temps.

—Ets en Kilian?

—Sí, i vostè?

—De moment les preguntes te les faré jo. —Es va treure les ulleres de sol i va mostrar uns ulls d'un blau tan clar que gairebé semblaven transparents.

Es va atansar lleugerament a mi i em va clavar la mirada com si fossin dos punyals.

—Coneixes una noia que es diu Laura, oi?

Sentir aquell nom va atabalar-me i va fer que tanqués els ulls.

—Ei, mira'm bé, Kilian. Et vull fer unes preguntes sobre la Laura. Sé que la coneixes, fins i tot que vau sortir junts no fa pas gaire. Obre els ulls, si us plau, i contesta —va insistir.

—No en vull saber res més, d'ella. Això ho tinc superat.

—Què va passar en aquell càmping abandonat? L'hi vas dur tu, oi?

—No, no vull parlar-ne més! —Mil imatges horribles em van tornar a la memòria—. Escolti, si és policia ja vaig respondre prou al judici i a tota la moguda que van fer els periodistes.

—No soc policia, i no m'interessa la lluita de màfies que hi va haver allí. Això ja ho sé. Sé que tens el pare a la presó, una altra vegada, i que vius en una residència d'estudiants.

—Miri, intento sortir del pou. Vull aprendre mecànica, començar a treballar de seguida en un taller i deixar la pizzeria dels caps de setmana. Em guanyo la vida legalment, sense res del que feia el meu pare. No vull tornar a les merdes del passat, sap?

Vaig estar a punt d'aixecar-me i marxar, però d'alguna manera em va endevinar les intencions.

—Seu! —La seva autoritat em va fer tremolar per dins—. Ja t'he dit que només m'interessa la teva relació amb la Laura. Vull saber si vas notar alguna cosa estranya, en aquell càmping.

—Com d'estranya?

—Paranormal.

Vaig tornar a riure i me'l vaig mirar amb perplexitat.

—Vostè de què va?

La intensitat amb la qual em mirava em va paraitzar, gairebé em vaig sentir obligat a respondre el que fos perquè, almenys, parpellejés.

—No ho sé, senyor misteriós. A la piscina del càmping sí que va passar alguna cosa «estranya».

—Ara t'escolto. —Em va semblar que els ulls se li feien més grossos i més blancs.

—És com si hi hagués algú dins de l'aigua que...

—La Laura et va comentar alguna cosa d'aquella piscina?

—Em va dir que..., bé, en realitat la policia va arribar de seguida. I jo m'havia trencat el braç, així que només em vaig alegrar que cap dels dos no hagués mort després de l'accident.

Aquell home rumiava una pregunta. Al final la va fer.

—Després has tornat a parlar amb ella?

—La seva mare m'ho va prohibir! —Vaig fer una ganyota de fàstic—. Però un dia vaig coincidir amb ella en una cafeteria, estava amb uns amics del nou institut. Em va semblar trista. I... —Vaig callar.

—I què?

—Bé, pot sonar ridícul, però em va dir que vivia entre fantasmes. —Vaig arronsar les espatlles—. Li sembla això prou paranormal?

L'home no va dir res, però em va semblar que li agradava la meva resposta. Va agafar les ulleres de la taula i se les va posar sobre el front.

—Creus que encara li agrades, a la Laura?

La pregunta em va deixar novament descol·locat.

—Ja li he dit que he intentat oblidar-la, senyor.

—És mentida. Encara t'agrada. Per això necessito que m'ajudis. Vull que la convencis que vagi a aquest lloc. —De la jaqueta va treure una targeta blanca i me la va llançar sobre les mans brutes.

—No vull tornar amb ella. A més, perquè ho digui vostè, que no sé ni qui és? I a canvi de què?

—Jo de tu acceptaria la proposta. Si m'ajudes, et prometo que et compensaré. Tindràs pagats els estudis que fas aquí i no hauràs de perdre els caps de setmana amunt i avall amb la moto, repartint pizzes tota la nit.

Em vaig quedar superat per la situació.

—Com sap tantes coses de mi?

—Jo ho acabo sabent tot, noi. —Va somriure, conscient de la seva posició de poder—. Et dono tres setmanes de marge. Abans de les vacances de Setmana Santa vull que la Laura vagi on ella ja sap. —Va assenyalar la targeta.

—I com pretén que la trobi?!

—Saps perfectament on estudia. Ves-la a recollir, quan surti, i li proposes fer una volta amb la teva moto...

—Va picar-me l'ullet abans no va tornar a amagar aquella mirada inquietant sota les ulleres. Després es va aixecar i sense dir-me res més va marxar per la porta.

En Cesc em va venir a buscar uns segons després, mentre jo seguia massa confós per decidir què faria. Abans de guardar-me la targeta a la butxaca del xandall vaig mirar-me-la detingudament, vigilant de no tacar-la de greix. Simplement hi havia un número de telèfon apuntat. Res més.